

15. neděle v mezidobí A

*Oslavujme Hospodina.
Kudy prošel, prýští hojnost.
(volně podle Žl 65,2.10)*



První čtení

Izaiáš 55,10-11

Toto praví Hospodin: "Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."

Druhé čtení

Římanům 8,18-23

(Bratři a sestry!) Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Evangelium

Matouš 13,1-9

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: "Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá (zrna) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny.

Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!"

K zamyšlení

"Kdo má uši slyš!"

Zde není potřeba mnoho slov. Pozvání dnešního dne je především naslouchat Božímu slovu, Boží slovo hledat v nás a okolo nás...

Je to právě Boží slovo, které nás napájí, jako sníh a déšť půdu, aby zrno mohlo růst až do doby žně a mohlo tak darovat potřebný chléb. Na těchto slovech můžeme budovat, darují život a budoucnost...

Je to Boží slovo, ve kterém nejen nám, ale všem lidem, dokonce celému stvoření, přislubuje život v nesmírné plnosti. Na tom smíme budovat, stavět, když se zaposloucháme do bolestivého vzdychání stvoření a smíme důvěřovat těmto porodním bolestem jako znamení naděje, díky kterému přichází nový život. Bolesti jako počátek konce starých časů a s tím i naděje a radost na nový život, ke kterému také my můžeme přispět, když s bdělostí použijeme dary, které nám daroval Duch svatý pro spásonosnou budoucnost...

Je to Boží slovo, které přijímáme do srdcí jako semeno rozsévače – nebo také ne – neboť toho máme "příliš mnoho na práci", když je naše srdce kvůli mnoha starostem zavřené, když se naše myšlenky nedají jen tak lehce odstranit a netrpělivě hlučí do ticha. Pak padá símě do prázdna – na cestu, na kamenitou půdu, mezi trní.

Darujme si dnes čas, abychom našli naše vnitřní pohnutky. Umíme pojmenovat ty ptáky, kameny a trny, ale také tu úrodnou zem našeho života? Jsou to lidé, životní nezměnitelné podmínky, skutečnosti? Co nám překáží, co nám může pomoci? Bože, není lehké tebe poslouchat – není to lehké, poslouchat tě. Využijme tyto letní dny, kdy jsme možná méně zatížení jako jindy k tomu, abychom se vnitřně usebrali. Ztišme se, otevřeme uši, srdce pro tvá slova – abychom tě chtěli slyšet.

Přislíbil jsi nám, že tvé slovo se k tobě nevrátí naprázdno, ale že se naplní tím, proč jsi ho vyslal. Zasej ho na připravenou půdu svého srdce! Potom přinese – pak my přineseme – ovoce – třicetinásobně, šedesátinásobně, stonásobně, protože ty v nás a skrze nás působíš po všechny dny našeho života.

Když se moje modlitba stávala stále zbožnější a vnitřní, pak jsem měl stále méně co říci.

Nakonec jsem zůstal úplně beze slov.

Stal jsem se ještě větším protikladem k řeči, stal jsem se naslouchajícím.

Myslel jsem si nejdříve, že modlitba znamená hovořit.

Ale pak jsem se naučil, že modlitba není jen mlčení, ale naslouchání.

Tak to je:

Modlitba neznamená, abychom naslouchali našemu hovorů.

Modlitba znamená:

Ztišit se, zůstat po tichu a čekat,

Až modlíci se začne slyšet Boha. (Sören Kierkegaard)

15. neděle v mezidobí A

*Oslavujme Hospodina.
Kudy prošel, prýští hojnost.
(volně podle Žl 65,2.10)*



První čtení

Izaiáš 55,10-11

Toto praví Hospodin: "Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal."

Druhé čtení

Římanům 8,18-23

(Bratři a sestry!) Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Evangelium

Matouš 13,1-23

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: "Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá (zrna) na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!" Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: "Proč k nim mluvíš v podobenstvích?" On odpověděl: "Vám je dáno znát tajemství nebeského království, alejím to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a (přece) nevidí, a slyší, a (přece) neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, budete se ustavičně dívat, a nic neuvidíte. Otupeklo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápou a neobráti se, a já je neuzdravím.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte (vy), ale neviděli, a slyšet, co slyšíte (vy), ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je (smysl) podobenství o rozsévači. Když

někdo slyší slovo o (Božím) království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užítku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek; a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný."

K zamyšlení

"Kdo má uši slyšet!"

Zde není potřeba mnoho slov. Pozvání dnešního dne je především naslouchat Božímu slovu, Boží slovo hledat v nás a okolo nás...

Je to právě Boží slovo, které nás napájí, jako sníh a déšť půdu, aby zrno mohlo růst až do doby žně a mohlo tak darovat potřebný chléb. Na těchto slovech můžeme budovat, darují život a budoucnost...

Je to Boží slovo, ve kterém nejen nám, ale všem lidem, dokonce celému stvoření, přislíbujeme život v nesmírné plnosti. Na tom smíme budovat, stavět, když se zaposloucháme do bolestivého vzdychání stvoření a smíme důvěřovat těmto porodním bolestem jako znamení naděje, díky kterému přichází nový život. Bolesti jako počátek konce starých časů a s tím i naděje a radost na nový život, ke kterému také my můžeme přispět, když s bdělostí použijeme dary, které nám daroval Duch svatý pro spásonosnou budoucnost...

Je to Boží slovo, které přijímáme do srdcí jako semeno rozsévače – nebo také ne – neboť toho máme "příliš mnoho na práci", když je naše srdce kvůli mnoha starostem zavřené, když se naše myšlenky nedají jen tak lehce odstranit a netrpělivě hlučí do ticha. Pak padá símě do prázdna – na cestu, na kamenitou půdu, mezi trní.

Darujme si dnes čas, abychom našli naše vnitřní pohnutky. Umíme pojmenovat ty ptáky, kameny a trny, ale také tu úrodnou zem našeho života? Jsou to lidé, životní nezměnitelné podmínky, skutečnosti? Co nám překáží, co nám může pomoci?

Bože, není lehké tebe poslouchat – není to lehké, poslouchat tě. Využijme tyto letní dny, kdy jsme možná méně zatíženi jako jindy k tomu, abychom se vnitřně usebrali. Ztišme se, otevřeme uši, srdce pro tvá slova – abychom tě chtěli slyšet.

Přislíbil jsi nám, že tvé slovo se k tobě nevrátí naprázdno, ale že se naplní tím, proč jsi ho vyslal. Zasej ho na připravenou půdu svého srdce! Potom přinese – pak my přineseme – ovoce – třicetinásobně, šedesátinásobně, stonásobně, protože ty v nás a skrze nás působíš po všechny dny našeho života.

Když se moje modlitba stávala stále zbožnější a vnitřní, pak jsem měl stále méně co říci.

Nakonec jsem zůstal úplně beze slov.

Stal jsem se ještě větším protikladem k řeči, stal jsem se naslouchajícím.

Myslel jsem si nejdříve, že modlitba znamená hovořit.

Ale pak jsem se naučil, že modlitba není jen mlčení, ale naslouchání.

Tak to je:

Modlitba neznamená, abychom naslouchali našemu hovoru.

Modlitba znamená:

Ztišit se, zůstat po tichu a čekat,

Až modlíci se začne slyšet Boha. (Sören Kierkegaard)